

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce: [REDACTED] BOHEMIA, s.r.o.

sídlem [REDACTED]

zastoupen advokátem [REDACTED]

sídlem [REDACTED]

proti

žalovanému: Odvolací finanční ředitelství

sídlem [REDACTED]

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.3.2016, č.j. 11370/16/5300-22444-711887

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- 1 Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž Odvolací finanční ředitelství (dále jen „žalovaný“ nebo „správce daně“, kterým je obecně označován i správní orgán 1. stupně, pokud rozlišení nemá význam pro samotný text odůvodnění) rozhodl o jeho odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územního pracoviště pro Prahu 3 (dále také jen „správní orgán 1. stupně“) ze dne 13.7.2015 č.j. 5013489/15/2003-52522-110225 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „platební výměr“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci vyměřena daňová povinnost k dani z přidané hodnoty za září 2013 ve výši nadměrného odpočtu 2.776 Kč z původní výše nadměrného odpočtu 118.776 Kč a žalovaný jej k odvolání žalobce změnil pouze tak, že opravil chybu ve výpočtu a nadměrný odpočet za zdaňovací období září 2013 vyměřil ve výši 1.776 Kč, v ostatním ponechal prvostupňové rozhodnutí beze změny. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nesplňoval podmínky pro vznik nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, jež jsou vymezeny v ust. § 72 a násl. zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), podle nichž nárok na odpočet daně má výhradně plátcce, a to pouze tehdy, když přijaté zdanitelné plnění použije v rámci svých ekonomických činností pro účely uskutečňování zdanitelných plnění uvedených v ust. § 72 odst. 1 zákona o DPH.
- 2 Žalobce v podané žalobě namítl, že žalovaný při posuzování podmínek pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty zneužil důkazní břemeno, rovněž pak nesprávně hodnotil důkazy. Dále namítl, že v jeho případě byly naplněny hmotněprávní podmínky pro uznání nároku na odpočet daně, a že se neúčastnil daňového podvodu.
- 3 Námitku zneužití důkazního břemene ze strany žalovaného žalobce postavil na argumentech, že řádně doložil svá tvrzení, když doložil daňové doklady, důkazní prostředky prokazující obchodní vztah se společností [REDAKCE], s.r.o. (dále též „dodavatel“), převzetí hotovostní platby atd., čímž unesl své důkazní břemeno. Předložil všechny důkazní prostředky, které byly způsobilé prokázat tvrzení žalobce; jiné důkazní prostředky již nepřichází v úvahu a neexistují a žalobci není zřejmé, jaké jiné důkazy by musel žalovanému předložit. Daňový subjekt je povinen prokázat pouze to, co sám tvrdí, pouze tímto způsobem se lze vyvarovat stavu, kdy bude stavěn do situace, kdy nebude reálně schopen své důkazní břemeno unést. Důkazní břemeno v daňovém řízení nelze pojímat extenzivně a rozšiřovat je na prokazování všech, respektive jakýchkoli skutečností.
- 4 Podle ust. § 92 odst. 5 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), nesl žalovaný důkazní břemeno k prokázání, že důkazy navržené žalobcem jsou nevěrohodné, což však v řízení žalovaný neplnil a své závěry dovozoval na základě domněnek, které není možné považovat za důkazy znevěrohodňující tvrzení žalobce. Pokud tedy žalovaný na jedné straně zaujal své stanovisko o neunesení důkazního břemene žalobcem a na druhé straně nepřihlédl k důkazům prokazujícím tvrzení žalobce, je zřejmé, že se jedná již o excesivní překročení důkazního břemene, které zároveň postavilo žalobce do procesně neřešitelné situace. Za takových podmínek je pak

jakékoli tvrzení ze strany žalobce nedokazatelné a postup žalovaného je zcela účelový. Žalobce shrnul, že žalovaný tedy v rozporu s provedenými důkazy dospěl k nesprávnému závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno.

- 5 I v případě přistoupení na nesprávnou interpretaci důkazního břemene žalobce namítá vady dokazování a uvádí, že důkazní závěry, potažmo hodnocení důkazů žalovaným, nejsou správné. Konkrétně namítl, že z pouhé nekontaktnosti dodavatele nelze vyvodit skutečnost, že k tvrzenému plnění nedošlo. Žalobce si při svém podnikání počínal při výběru smluvního partnera náležitě obezřetně a dobrá víra u něj byla dána. V této souvislosti však nelze po žalobci spravedlivě žádat, aby u svých dodavatelů prováděl kontrolu v takovém rozsahu jako správce daně. Dále namítl, že žalovaný svévolně prováděl selekci důkazů, což je v příkrém rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů.
- 6 V další žalobní námitce žalobce uvedl, že došlo k naplnění hmotněprávních podmínek pro uznání nároku na odpočet, neboť i když je předmět plnění na daňových dokladech vymezen nedostatečně, lze požadavek na daňový doklad změkčit možností prokázat nárok na odpočet jiným způsobem, a tomuto požadavku žalobce dostál, když následně v rámci dokazování prokázal, na jaké zboží byla záloha uhrazena. Uvedl, že zásada daňové neutrality vyžaduje, aby odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu byl přiznán, jestliže jsou splněny hmotněprávní požadavky, i když daňový subjekt nevyhověl některým požadavkům formálním, a připomněl, že judikatura Nejvyššího správního soudu dospěla k názoru, že časový okamžik, ke kterému dojde k ekonomickému zhodnocení přijatých zdanitelných plnění, není pro uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty určující. Termín dodání zboží je tak bez významu.
- 7 Žalobce dále namítl, že obdobné případy posuzuje judikatura Soudního dvora EU i Nejvyššího správního soudu prizmatem daňového podvodu. Dle této judikatury není naplnění hmotněprávních podmínek pro uplatnění nadměrného odpočtu rozhodující tam, kde do úvahy přichází podvod na dani z přidané hodnoty. U neprokázání přijetí od deklarovaného dodavatele je tedy povinností žalovaného prokazovat vědomí žalobce o jeho účasti na daňovém podvodu, této povinnosti však žalobce nedostál. Svoji argumentaci žalobce opřel o judikaturu Soudního dvora EU, v níž byly řešeny situace, kdy daňový subjekt neprokázal původ zboží, a zdůraznil, že i tak Soudní dvůr EU trval na prokazování vědomí daňového subjektu o podvodu. V této souvislosti žalobce vyzdvihl, že i v daňovém řízení je třeba respektovat zásadu ochrany dobré víry jako základní interpretační zásadu právního jednání subjektů vystupujících v soukromoprávních vztazích, jež jsou zároveň daňovými subjekty. Zopakoval, že si při výběru smluvního partnera počínal náležitě obezřetně a dobrá víra u něj byla dána, proto nebylo možné po něm spravedlivě žádat, aby u svých dodavatelů prováděl kontrolu v takovém rozsahu jako žalovaný. Soudní dvůr EU ve své judikatuře dospěl k závěru, že nelze uložit daňovému subjektu, který jednal v dobré víře a poskytl důkazy prokazující nárok na osvobození dodání zboží od daně, povinnost doplatit daň z přidané hodnoty za toto zboží, jestliže se tyto důkazy ukážou jako nepravdivé, aniž by nicméně byla prokázána účast tohoto daňového subjektu na podvodu, pokud daňový subjekt přijal všechna opatření, která po něm mohou být rozumně požadována. Žalovaný i přes existenci této judikatury žalobci povinnost doplatit daň z přidané hodnoty uložil.

- 8 Ke všem žalobním námitkám žalobce odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu, Ústavního soudu nebo Soudního dvora EU, a z této judikatury hojně citoval.
- 9 Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a vzhledem k tomu, že žalobní námitky jsou ve své podstatě obdobné jako námitky uplatněné v odvolání, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- 10 Žalovaný dále uvedl, že v průběhu daňového řízení nebylo prokázáno, že alespoň dodatečně došlo k dodání zboží, o němž žalobce hovoří a od něhož odvozuje svůj nárok na odpočet daně, neboť žalobce v řízení tvrdil, že plnění, které uhradil dodavateli *na základě dvou faktur (faktury č. 23035 a 23039 – dále též „faktury“ nebo „daňové doklady“), bylo poměrnou částí z celkové ceny zboží, a to ve formě zálohy na pořízení zboží, a že objednané zboží nebylo ani přes urgence dodáno. Již sama tato skutečnost představuje podle žalovaného překážku bránící přiznání nároku na odpočet daně z pořízení tohoto zboží, neboť nebyly splněny všechny podmínky pro to, aby nárok na odpočet vznikl. Ke vzniku nároku na odpočet daně v důsledku dodání zboží totiž zákon o DPH vyžaduje nejen provedení úplaty za takovéto zboží, nýbrž též faktické dodání hrazeného zboží. Za této situace je bez významu, že žalobce v odvolacím řízení doplnil tvrzení a důkazy o specifikaci zboží, k němuž se vztahují předmětné faktury předložené v průběhu vyměřovacího řízení, a o provedení úhrady za toto zboží. Podotkl též, že zboží je ve fakturách vymezeno natolik obecně, že jej nelze ztotožnit se zbožím specifikovaným v kupní smlouvě ze dne 2.9.2013, která je právě oním důkazem doplněným žalobcem v odvolacím řízení.*
- 11 K námitce, která se týká rozložení a unesení důkazního břemene v daňovém řízení, žalovaný uvedl, že i kdyby odhlédl od skutečností předestřených v předchozím odstavci, nepodařilo se v daňovém řízení bez jakýchkoliv pochybností určit, jaké zboží mělo být na základě faktur hrazeno a zda k úhradě na základě těchto faktur skutečně došlo, a nelze hovořit o předložení všech myslitelných důkazních prostředků a neexistenci jiných v úvahu přicházejících, když žalobce se ani nesnažil prokázat, že došlo k dodání zboží.
- 12 K námitce vadného dokazování žalovaný uvedl, že z nekontaktnosti dodavatele žalovaný nevyvozoval to, že tento dodavatel žalobci nedodal zboží. Touto problematikou se žalovaný zabýval v podstatě jako obiter dictum, když se vyslovil k otázce, zda si žalobce při výběru svých obchodních partnerů počínal dostatečně obezřetně. K závěru o nedodání zboží totiž postačovalo výslovné tvrzení žalobce a bývalého jednatele dodavatele, že k dodání zboží nedošlo, při současném nedoložení skladové evidence a uvedeného zboží žalovanému a neztotožnění zboží, jež mělo být na základě předložených faktur dodáno. K namítané selekci důkazů se žalovaný pro neurčitost námitky nevyjádřil.
- 13 K žalobcovu argumentu, že časový okamžik, v němž dojde k ekonomickému zhodnocení přijatých zdanitelných plnění, není pro uplatnění nároku na odpočet daně určující, žalovaný zopakoval, že v nyní projednávaném případě žalobce zdanitelné plnění nepřijal, tudíž jej ani nemůže ekonomicky zhodnotit.
- 14 Argumentaci žalobce týkající se daňových podvodů pak žalovaný s ohledem na skutečnost, že nedošlo k přijetí zdanitelného plnění, a tedy ani ke vzniku nároku na odpočet daně, označil za zcela irrelevantní.
- 15 V replice k vyjádření žalovaného žalobce poukázal na ust. § 21 odst. 1 zákona o DPH, dle něž je daňový subjekt přijímající zálohu povinen odvést daň z přidané hodnoty již z přijaté zálohy na zboží. Z tohoto důvodu, za účelem zajištění daňové neutrality, má dle

žalobce též daňový subjekt zálohu platící, v tomto případě žalobce, právo na odpočet daně. Znamená to tedy, že uplatňování nároku na odpočet daně nezávisí pouze na tom, jestli došlo k přijetí zdanitelného plnění žalobcem, a tedy žalovaný nemůže ostatní zákonné podmínky bez povšimnutí a podrobnější argumentace vypustit jen proto, že nepovažuje za důležité se jimi zabýrat a označuje je v této věci za nerozhodné. Požadavek na prokázání přijetí zboží v době nárokování odpočtu ze zaplacené zálohy pak žalobce považuje ze své podstaty za absurdní, neboť záloze je vlastní, že v době jejího poskytování zboží ještě není dodáno. Požadovat tak po žalobci prokázání dodání zboží již v době nárokování odpočtu ze zálohy je nesmyslné, jakož i nad rámec zákona, v důsledku čehož je popřen čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

- 16 Dále žalobce namítl, že k tomu, aby si žalovaný mohl učinit názor o tom, zda zboží specifikované v kupní smlouvě je právě tím zbožím, které mělo být dle faktur hrazeno, a zda zálohová úhrada skutečně proběhla, měl v odvolacím řízení provést řádné dokazování, tj. hodnocení důkazů zvlášť a ve vzájemné souvislosti v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Žalovaný však takto nepostupoval, neboť pouze uvedl, že úhradou záloh v hotovosti se žalobce sám připravil o jeden z možných důkazních prostředků, kterým by mohl prokázat svá tvrzení; neosvětlil však, jak postupoval při zjišťování, zda úhrada za zboží proběhla či neproběhla, neuvedl, jestli byly nebo nebyly předloženy nějaké listinné důkazy žalobcem, jestli a jak došlo k jejich hodnocení nebo se dokazovala tato skutečnost jinými důkazními prostředky.
- 17 K úhradě záloh v hotovosti žalobce uvedl, že daňový řád v ust. § 93 umožňuje jako důkazních prostředků užít všech podkladů umožňujících zjistit skutečný stav věci a nevyjmenovává je taxativně, tudíž k prokázání této skutečnosti nemusí nutně být vyžadován listinný důkaz v podobě příjmového pokladního dokladu, ale lze využít i jiných důkazních prostředků. V této souvislosti žalobce namítl, že žalovaný účelově ignoroval dva příjmové doklady, které v daňovém řízení předložil dodavatel, a které jsou totožné s doklady předloženými v daňovém řízení žalobcem. Žalovaný nevysvětlil, v čem jeho pochybnosti ohledně těchto dokladů spočívají, neobjasnil, zda je považuje za nevěrohodné nebo za nesprávné, nebo jakou jinou vadu shledává, natož aby takové své tvrzení prokázal. Pakliže žalovaný neidentifikoval, v čem konkrétně spočívají jeho pochybnosti týkající se předložených dokladů, pak nelze přijmout ani jeho pochybnost ohledně provedení samotné platební transakce. Za této situace je nutno konstatovat, že žalovaný své důkazní břemeno neustál.
- 18 K tvrzení žalovaného, že nelze ztotožnit zboží uvedené na fakturách se zbožím specifikovaným v kupní smlouvě, žalobce uvedl, že nepředložil pouze kupní smlouvu a faktury, ale i objednávkový list včetně fotografií s kódem zboží. Má za to, že tímto řetězcem časově navazujících a logicky souvisejících důkazů své tvrzení o skutkovém stavu prokázal, a byl-li žalovaný jiného názoru, měl vyžádat upřesňující vyjádření či dokumentaci od dodavatele, neboť jeho povinností bylo využít všech v zákonném rámci dostupných možností, jak zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce dále uvedl, že dodavatel v řízení poskytl žalovanému čestné prohlášení, z něhož vyplývá, na jaký předmět plnění byla uzavřena kupní smlouva, k jaké objednávce došlo, že žalobce uhradil část kupní ceny a převzal faktury a příjmové doklady. Pakliže se obsah čestného prohlášení jevil žalovanému nedostatečný, měl učinit další kroky, aby si ověřil

svůj závěr o této věci, a teprve na základě důkladně zjištěného stavu a zhodnocení důkazů v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů mohl rozhodnout, přičemž tak se v napadeném rozhodnutí žalovaného nestalo.

- 19 Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
- 20 Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným, vyplynuly následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí.
- 21 Dne 30.10.2013 podal žalobce přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2013, v němž vykázal nadměrný odpočet ve výši 118.776 Kč. Správce daně vydal dne 14.11.2013 výzvu k odstranění pochybností, v níž uvedl, že má pochybnosti o výši nárokováného nadměrného odpočtu, a že je třeba doložit, že přijatá zdanitelná plnění byla použita pro uskutečnění ekonomické činnosti žalobce dle ust. § 72 zákona o DPH. Žalobce byl ve výzvě vyzván k předložení evidence podle ust. § 100 zákona o DPH a důkazních prostředků prokazujících skutečnosti uvedené v přiznání, včetně daňových dokladů vztahujících se k přijatým a uskutečněným zdanitelným plněním uvedeného období.
- 22 Dne 6.12.2013 žalobce předložil daňové doklady, mimo jiné dvě faktury č. 23035 a 23039. *Faktura č. 23035 obsahuje tyto údaje. Datum vystavení, datum splatnosti i datum uskutečnění plnění/platby: 2.9.2013, dodavatel: společnost [REDAKCE] s.r.o., předmět plnění: „přijatá záloha na zboží“, cena: 338.800 Kč, způsob úhrady: v hotovosti. Faktura č. 23039 pak obsahuje tyto údaje. Datum vystavení, datum splatnosti i datum uskutečnění plnění/platby: 30.9.2013, dodavatel: společnost [REDAKCE] s.r.o., předmět plnění: „přijatá záloha na zboží“, cena: 338.800 Kč, způsob úhrady: v hotovosti. Dále žalobce předložil příjmové pokladní doklady a výdajové pokladní doklady, kde tam uvedené údaje korespondují s údaji uvedenými na fakturách.*
- 23 Dne 13.1.2014 zaslal správce daně žádost o poskytnutí informací místně příslušnému správci daně dodavatele, na tuto žádost nebylo v průběhu daňového řízení odpovězeno. Dne 31.7.2014 správce daně vyzval dodavatele k poskytnutí listin vztahujících se k spolupráci s žalobcem v příslušném zdaňovacím období. Dodavatel k výzvě předložil kopie faktur č. 23035 a 23039 a kopie příjmových dokladů. Uvedl, že předmětem je zálohová platba za zboží.
- 24 Dne 28.1.2015 vydal správce daně výzvu k prokázání skutečností dle ust. § 92 odst. 4 daňového řádu, v níž žalobce vyzval k prokázání rozsahu a přijetí zdanitelných plnění u předmětných faktur a k použití přijatých zdanitelných plnění pro uskutečnění jeho ekonomické činnosti, a k doložení skladové evidence a místa uskladnění zboží. Dle odůvodnění výzvy z dosud předložených důkazů vyplývá, že žalobce měl nakoupit zboží v hodnotě 677.600 Kč a prodat v tuzemsku zboží v hodnotě 25.894 Kč, žalobce však nepředložil žádnou skladovou evidenci ani neprokázal, jak naložil se zbývajícím zbožím, když ani v ostatních zdaňovacích obdobích nedošlo dle údajů uvedených žalobcem k žádným prodejům. Správci daně tak vznikly pochybnosti o použití přijatých zdanitelných plnění pro uskutečnění ekonomické činnosti.

- 25 Žalobce reagoval podáním ze dne 11.2.2015, v němž se pozastavil nad délkou daňového řízení, polemizoval se závěrem správce daně, že žalobce neprokázal svoji ekonomickou činnost, měl za to, že správce daně zaměřuje zaplacení zálohy na pořízení zboží za nákup zboží. K skutkovému stavu uvedl, že dodavatel předmětné zboží ani přes urgence nedodal, v současné době se vyjednává o možnosti dodat náhradní zboží, žalobce též zvažuje odstoupení od smlouvy.
- 26 Dne 11.6.2015 správce daně vyhotovil úřední záznam o průběhu postupu k odstranění pochybností, uvedl v něm, že pochybnosti správce daně nebyly odstraněny a že žalobce neprokázal, že zboží nakoupil (že došlo k zdanitelnému plnění), a že toto zdanitelné plnění použil pro uskutečnění svých zdanitelných plnění. Proto byla změněna výše nadměrného odpočtu za zdaňovací období září 2013 z částky 118.776 Kč na částku 2.776 Kč. Dne 15.6.2015 správce daně informoval žalobce s výsledkem postupu k odstranění pochybností.
- 27 Dne 13.7.2015 správce daně vydal prvostupňové rozhodnutí, jak je specifikováno shora v odůvodnění tohoto rozsudku.
- 28 V odvolacím řízení žalobce předložil kupní smlouvu ze dne 2.9.2013, v níž se dodavatel zavazuje dodat žalobci pánské kožené aktovky a etuje specifikované v objednávce č. 12013 včetně přiložených fotografií, termín plnění je sjednán na březen 2014, žalobce se zavazuje částečně uhradit kupní cenu formou zálohových plateb ve dvou oddělených splátkách ve výši 338.800 Kč, z nichž první bude uhrazena po podpisu kupní smlouvy a druhá do 30.9.2013. Dále žalobce předložil kopii objednávky č. 12013, fotografie pánských aktovek a etujů a čestné prohlášení [REDAKCE], který byl jednatelem dodavatele v rozhodné době, o uzavření předmětné kupní smlouvy, o úhradě části kupní ceny žalobcem a o tom, že zboží dle kupní smlouvy dodavatel ani přes urgence žalobci nedodal.
- 29 V napadeném rozhodnutí je popsána relevantní právní úprava, detailně je popsán průběh daňového řízení a je uvedeno, které skutečnosti byly žalovaným zjištěny a na základě jakých důkazů. Dále je v napadeném rozhodnutí shrnuto další zjištění, a to, že platby záloh za zboží proběhly v hotovosti, čímž se žalobce připravil o jeden z možných důkazních prostředků; že společník a jednatel žalobce [REDAKCE] byl v letech 2006 až 2010 jednatelem dodavatele, nyní dodavatel nemá jednatele, v obchodním rejstříku je od srpna 2013 evidován údaj o postižení obchodního podílu jediného společníka dodavatele [REDAKCE] exekucním příkazem; dodavatel je pro jiná daňová řízení nekontaktní, nespolupracuje a neplní své zákonné povinnosti; společník a bývalý jednatel [REDAKCE] má od srpna 2013 trvalé bydliště na městském úřadě; sídlo dodavatele je fiktivně evidováno v bytě, jehož majitelem je společník a jednatel žalobce [REDAKCE]; žalobce má virtuální sídlo; žalobce od předmětného zdaňovacího období podává pouze nulová přiznání k dani z přidané hodnoty. Dále je v napadeném rozhodnutí uvedeno, jaké důkazy byly provedeny v odvolacím řízení, a důkazy jsou vyhodnoceny tak, že z nich nevyplývá, že by sporné zboží bylo žalobci dodáno. Žalovaný zdůraznil, že postup k odstranění pochybností byl veden za účelem zjištění, zda bylo deklarované plnění fakticky přijato a zda bylo následně použito pro ekonomickou činnost dodavatele. Nezpochybnil obchodní vztah žalobce a dodavatele vzniklý na základě kupní smlouvy ze dne 2.9.2013, byť se pozastavil nad tím, že žalobce částku 677.600 Kč přes dva roky nepostrádal, společník a jednatel žalobce, který má právní vzdělání, neučinil žádná reálná opatření k nápravě. Uvedl dále, že vzhledem k faktickému ukončení činnosti žalobce i dodavatele nelze očekávat, že k dodání zboží v budoucnu dojde. K postižení obchodního podílu dodavatele exekucním příkazem žalovaný uvedl, že tato skutečnost je součástí uceleného souboru

zjištění, a i když samotná neodůvodňuje závěr o nedostatku obezřetnosti žalobce při výběru obchodního partnera, ve spojení s dalšími okolnostmi uvedenými shora již o opodstatněnosti daného závěru svědčí. Jako další okolnost, z níž žalobce musel dovodit nespolehlivost dodavatele, žalovaný připomněl tvrzení žalobce, dle něž tento několikrát marně vyžýval dodavatele k změně sídla, neboť jej užívá bez právního titulu.

- 30 Při posuzování žalobních námitek se městský soud nejprve vyjádří k právnímu názoru žalobce, dle něž v řízení postačí prokázat faktickou realizaci obou sporných zálohových plnění, neboť tato plnění již sama o sobě naplňují definici zdanitelných plnění dle zákona o DPH, a skutečnost, že nebylo prokázáno přijetí protiplnění, natož jeho použití pro účely uskutečnění dalších zdanitelných plnění, není pro nárok na odpočet daně relevantní.
- 31 Ve smyslu ust. § 72 odst. 1 písm. a) zákona o DPH je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku.
- 32 Ekonomickou činností zákon o DPH rozumí činnost výrobců, obchodníků a osob poskytujících služby, včetně důlní činnosti a zemědělské výroby a výkonu svobodných a jiných obdobných povolání podle jiných právních předpisů, za účelem získávání pravidelného příjmu. Za ekonomickou činnost se považuje zejména činnost spočívající ve využití hmotného a nehmotného majetku za účelem získávání pravidelného příjmu. Samostatně uskutečňovanou ekonomickou činností není činnost zaměstnanců nebo jiných osob, kteří mají uzavřenou smlouvu se zaměstnavatelem, na základě níž vznikne mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem pracovněprávní vztah, případně činnosti osob, které jsou zdaňovány jako příjmy ze závislé činnosti. (Ust. § 5 odst. 3 zákona o DPH.)
- 33 Zdanitelné plnění je pak vymezeno v ust. § 2 odst. 2 zákona o DPH tak, že se jedná o plnění, které je předmětem daně a není osvobozené od daně, přičemž předmětem daně je mimo jiné i dodání zboží za úplaty osobou povinnou k dani v rámci uskutečňování ekonomické činnosti s místem plnění v tuzemsku (ust. § 2 odst. 1 zákona o DPH).
- 34 Dodáním zboží je dle ust. § 13 odst. 1 zákona o DPH převod práva nakládat se zbožím jako vlastník.
- 35 Z citované právní úpravy vyplývá, že nezbytnou hmotněprávní podmínkou pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty je v projednávaném případě dodání zboží, a podle přesvědčení městského soudu je tak zcela zásadní, že v dané věci k dodání zboží nedošlo. Tato okolnost vylučuje, aby žalobci vznikl nárok na odpočet daně, neboť nemá-li a neměl-li žalobce právo nakládat se zbožím jako s vlastním, je již z povahy věci vyloučeno, aby takovéto zboží použil pro uskutečnění dalších zdanitelných plnění, jak zákon o DPH vyžaduje v ust. § 72 odst. 1 písm. a). Všechny zákonem o DPH vymezené podmínky pro vznik tohoto nároku musí být splňovány současně, přitom vznik zdanitelného plnění je právě jednou z nich. Jinými slovy, aby tedy mohlo být konstatováno splnění hmotněprávních podmínek pro uznání nároku na odpočet, musel by žalobce prokázat nejen to, že dodavateli uhradil zálohu za objednané zboží, ale též že od dodavatele objednané zboží, byť i v pozdějším zdaňovacím období, přijal.

- 36 Městský soud v Praze považuje za zavádějící odkazy žalobce na judikaturu, která má dle žalobce argumentačně podpořit jeho závěry o tom, že otázka dodání zboží je pro uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty bez významu. V žalobcem odkazovaném rozsudku ze dne 10.10.2013 č.j. 9 Afs 8-2013-42 Nejvyšší správní soud zjišťoval, zda byl v daňovém řízení prokázán účel použití dotovaných plnění. Nejvyšší správní soud pak konstatoval, že nebude-li jednotlivec zboží či služby pro účely ekonomické činnosti, pak tak činí jako osoba povinná k dani, i když toto zboží či služby nejsou okamžitě pro tuto ekonomickou činnost užity. Je zjevné, že tento případ se od případu projednávaného Městským soudem v Praze zásadně odlišuje, neboť mimo jiné zohledňoval, kdy bylo přijaté plnění použito pro další ekonomickou činnost, zatímco v žalobcově případě k přijetí plnění pro účely ekonomické činnosti vůbec nedošlo.
- 37 Nepřípadný je též žalobcův odkaz na ust. § 21 odst. 1 zákona o DPH, který stanovuje pravidla pro určení data uskutečnění zdanitelného plnění a určení okamžiku, kdy vzniká povinnost přiznat daň již od přijetí úplaty, nastane-li tato skutečnost dříve než uskutečnění zdanitelného plnění. Odkazované ustanovení však vymezuje povinnosti příjemci úplaty, a nikoli plátců. Proto se nevztahuje na případ žalobce, který v projednávané věci vystupuje jako plátců úplaty (zálohy). Především pak odkazované ustanovení předpokládá, že po přijetí úplaty dojde k uskutečnění zdanitelného plnění, a tato podstatná okolnost v projednávané věci nenastala.
- 38 Stejně tak je pro danou věc nepřiléhavá žalobcem zmiňovaná odborná literatura (např. Komentář k zákonu o dani z přidané hodnoty, [redacted] Kluwer 2015), neboť i tam citovaný závěr Komise EU o souvislosti realizace plateb záloh a vzniku daňové povinnosti se týká přijetí úplaty (zálohy) zálohy, nikoli úhrady zálohy, a navíc i tento závěr předpokládá, že zdanitelné plnění bylo nakonec uskutečněno.
- 39 Požadavek žalovaného, aby žalobce v daňovém řízení prokázal nejen faktickou úhradu úplaty za zdanitelné plnění, ale též přijetí zdanitelného plnění a jeho použití pro ekonomické účely, je tak zcela v souladu se zákonem o DPH, nijak z něj nevybočuje a nejde nad jeho rámec, jak žalobce namítá. Žalovaný tak svým postupem neporušil čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, dle něž daně a poplatky lze ukládat jen na základě zákona. Městský soud doplňuje, že žalovaný v daňovém řízení netvrdil, že okamžik úhrady úplaty za zdanitelné plnění a přijetí zdanitelného plnění musí časově splývat či musí být učiněny v určitém časovém termínu, aby k nim mohlo být přihlédnuto. Žalovaný uváděl pouze to, že přijetí zdanitelného plnění a použití tohoto plnění pro ekonomické účely musí být uskutečněno, jinak nebude naplněna hmotněprávní podmínka odpočtu daně. Jak již městský soud několikrát uvedl, k této skutečnosti v řízení nedošlo.
- 40 Městský soud v Praze tedy uzavírá, že v posuzované věci nebyly naplněny hmotněprávní podmínky pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, což žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelně a správně odůvodnil. Žalovaný tedy při interpretaci ust. § 72 odst. 1 zákona o DPH nepochybil. Úvaha žalovaného, v níž žalovaný hodnotí transakci zálohových plateb, byla v napadeném rozhodnutí formulována nad rámec nezbytného odůvodnění. Za této situace se též argumentace žalobce, kde namítá vady dokazování a nesprávné zjištění skutkového stavu ohledně samotné realizace zálohových

plateb, poněkud míjí s nosnými rozhodovacími důvody žalovaného, a jeví se nevýznamná. Přesto se městský soud k této argumentaci vyjádří.

- 41 Žalobce předně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že byly důvody k pochybnostem ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti dokumentace ohledně skutečností tvrzených za účelem uplatnění odpočtu daně v případě platby za zálohy za zboží dle zálohových faktur ze dne 2.9.2013 a ze dne 30.9.2013. Žalobce se domnívá, že žalovaný především k pochybnostem neměl důvod, neboť existence obou plateb byla řádně doložena listinnými důkazy a potvrzena dodavatelem. Pokud žalovaný přesto tvrdil, že má pochybnosti, pak k prokázání svých údajných pochybností neunesl důkazní břemeno, neboť svoji pochybnost dovodil pouze na základě domněnek. Následně pak žalovaný podle žalobce pochybil, když i přes neunesení svého důkazního břemene přenesl důkazní břemeno na žalobce. Žalobce pak nesouhlasí ani se závěrem žalovaného, že žalobce takto nezákonně přenesené důkazní břemeno neunesl. Domnívá se, žalovaný důkazy nesprávně vyhodnotil jako neprůkazné, když navíc důkazy svévolně selektoval tak, že odmítl důkazy ve prospěch žalobce.
- 42 Podle ust. § 92 daňového řádu „*správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů*“ (odstavec 2). Povinností daňového subjektu je prokázat „*všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních*“ (odstavec 3). „*Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence*“ (odstavec 4). Správce daně naopak prokazuje „*skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem*“ (odstavec 5 písm. c).
- 43 Městský soud v Praze považuje za vhodné na tomto místě podotknout, že žalovaný směřoval vedení důkazního řízení nejen k zjištění, zda je náležitě prokázáno plnění dle předmětných zálohových faktur, ale též k zjištění, zda bylo následně na základě předmětných faktur žalobcem přijato zdanitelné plnění a zda bylo toto přijaté zdanitelné plnění použito pro uskutečnění žalobcovy ekonomické činnosti. Některá právně relevantní tvrzení (specifikace zdanitelného plnění) přitom byla žalobcem doplněna až v průběhu odvolacího řízení. Proto lze uvést, že žalovaný postupoval zcela správně, nerezignoval-li na zjišťovací činnost a vedl-li důkazní řízení i poté, co žalobce oznámil, že zdanitelné plnění ani přes urgence nebylo dodavatelem uskutečněno.
- 44 Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu vyplývá, že prokazování nároku na odpočet daně je sice prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. To znamená, že ani řádně vyplněné daňové doklady nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelných plnění fakticky došlo tak, jak je v dokladech uvedeno, či nejsou splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění. V daňovém řízení se v souladu s ust. § 92 odst. 3 daňového řádu uplatňuje zásada, podle které má každý daňový subjekt povinnost jednak přiznat daň (břemeno tvrzení) a rovněž i povinnost toto tvrzení prokázat (břemeno důkazní). Z

uvedeného plyne povinnost daňového subjektu v pochybnostech prokázat pravdivost údajů deklarovaných na daňovém dokladu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2008, č.j. 9 Afs 93/2007-84, ze dne 30.8.2005, č.j. 5 Afs 188/2004-63, nebo náleží pléna Ústavního soudu ze dne 24.4.1996, sp.zn. Pl. ÚS 38/95). Daňový doklad přitom sám o sobě zpravidla neprokazuje, že se zdanitelné plnění, které je jeho předmětem, opravdu uskutečnilo. Existenci zdanitelného plnění nijak nevymezuje ani nepodmiňuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu 28.2.2008, č.j. 9 Afs 93/2007-84).

- 45 Jak bylo již uvedeno, primární povinnost prokázat svá tvrzení leží na daňovém subjektu. Pro prokázání nároku na odpočet daně dle ust. § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty je s ohledem na výše citovanou judikaturu nutno jednoznačně prokázat i to, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v dokladech deklarováno. Je tedy primárně odpovědností daňového subjektu, aby transakce mající vliv na výši daně z přidané hodnoty nebo jejího odpočtu prováděl zodpovědným způsobem tak, aby jejich uskutečnění mohl zpětně (v časovém období stanoveném zákonem) v případě jejich zpochybnění správcem daně spolehlivě prokázat. Jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, daňové doklady samy o sobě k prokázání uskutečnění zdanitelných plnění nestačí. Žalovanému vznikly pochybnosti na základě skutečnosti, že k zdanitelným plněním byly předloženy pouze takové doklady, na kterých je předmět plnění uveden zcela neurčitě („záloha na zboží“) a k formě úhrady je uvedeno „hotově“. Současně nebyly tvrzeny žádné skutečnosti ani nebyly předloženy doklady prokazující konkrétní předmět zdanitelného plnění a ani tvrzení dodavatele a jím předložené doklady nepřinesla do řízení žádná nová zjištění.
- 46 Městský soud v Praze je toho názoru, že podezření žalovaného bylo v posuzovaném případě opřeno o racionální úvahu, že z předložených dokladů, byť mají všechny zákonné náležitosti, nevyplynou žádné konkrétní detaily vypovídající o jednotlivých zdanitelných plněních, a nejsou tedy bez dalšího prokazování způsobilé prokázat, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo. Podezření (pochybnosti) bylo žalováním formulováno v daňovém řízení dostatečně konkrétně. Městský soud konstatuje, že žalovaný se neomezil na pouhé prohlášení, že má o podaném přiznání k dani pochybnosti, nýbrž řádně odůvodnil, na čem jsou jeho pochybnosti založeny. Městský soud v Praze považuje za potřebné uvést, že žalobce se mýlí, domnívá-li se, že za jím tvrzeného skutkového stavu žalovaný neměl k pochybnostem důvod. Pochybnosti žalovaného spočívaly v tom, zda se plnění zaznamenané v předložených fakturách opravdu uskutečnilo. Žalovaný své pochybnosti opřel právě o obsah předložených faktur, v nichž byl předmět plnění uveden tak obecně a neurčitě, že nebylo zřejmé, co je konkrétním předmětem plnění; uskutečnění plnění se pak nepodařilo ověřit ani u dodavatele. Jedná se tedy o důvody objektivně existující a nespočívající v svévolném přístupu k žalobci.
- 47 Žalovaný vzhledem k výše uvedeným pochybnostem v souladu s ust. § 92 odst. 4 daňového řádu postupoval správně, když vyzval žalobce k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně. Nejedná se přitom o přechod důkazního břemene ze správce daně na žalobce. Žalobci byl ve výzvě k prokázání skutečností dán zcela konkrétní a jednoznačný návod na odstranění pochybností, a to s ohledem na typ pochybností (městský soud na tomto místě odkazuje na Výzvu k prokázání skutečností ze dne 28.1.2015, kde je specifikováno, jaké skutečnosti by měly být žalobcem prokázány). Výzva

splňuje kritéria formulovaná judikaturou správních soudů, například usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8.7.2008, č.j. 9 Afs 110/2007-102.

- 48 Žalovaný po reakci žalobce (v níž žalobce zdůraznil, že předmětná plnění byla zálohami na zboží, které však nijak blíže nespecifikoval, a že zboží nebylo dodavatelem dodáno) posuzoval, zda tvrzení a dokumenty předložené žalobcem a dodavatelem vypovídají o tom, že k obchodní transakci došlo tak, jak oba subjekty deklarovaly, co bylo předmětem této transakce a zda byl předmět transakce naplněn. Žalovaný dospěl k závěru, že tomu tak nebylo, své závěry přesvědčivě a věcně správně odůvodnil v napadeném rozhodnutí. Městský soud se s odůvodněním ztotožňuje, a jelikož smyslem soudního přezkumu není opakovat již jednou vyřčené, v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje. (K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29.3.2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47, a ze dne 30.6.2014, č.j. 8 Azs 71/2014-49). Tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19.12.1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27.7.2011, sp.zn. II. ÚS 752/10, a usnesení téhož soudu ze dne 6.6.2013, sp.zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4.7.2012, sp.zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14.10.2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12, ze dne 15.10.2013, sp.zn. IV. ÚS 3391/12 atd.).
- 49 Městský soud v Praze k odůvodnění napadeného rozhodnutí doplňuje, že se neztotožňuje s žalobní námitkou, v níž žalobce předestírá, že se ocitl v procesně neřešitelné situaci, když předložil všechny myslitelné důkazní prostředky, nebylo mu ozřejmáno, jaké jiné důkazy by musel žalovanému předložit, zároveň mu bylo tvrzeno, že důkazní břemeno nese on sám. Tvrzení žalobce nemá oporu ve spisovém materiálu předloženém žalovaným, neboť z tohoto vyplývá, že žalobce byl výzvou ze dne 28.1.2015 výslovně vyzván k prokázání rozsahu a předmětu přijatých zdanitelných plnění u předmětných faktur, k prokázání použití těchto přijatých zdanitelných plnění pro uskutečnění své ekonomické činnosti, k doložení skladové evidence a místa uskladnění zboží, a byl poučen o následcích nesplnění výzvy. Žalobce žádné důkazní prostředky k prokázání těchto právně relevantních skutečností nepředložil. Není pravdivá ani námitka, že žalovaný neobjasnil, v čem spočívají jeho pochybnosti ohledně příjmových dokladů, neboť žalovaný v řízení opakovaně poukazoval na zcela absentující specifikaci zboží, kterého se příjmové doklady (a též ostatní listinné důkazy mající prokázat úhradu zálohových plateb) týkají. Není správný názor žalobce, že žalovaný mohl po žalobci požadovat pouze prokázání toho, co sám žalobce tvrdí. Žalovaný měl v řízení povinnost vyzvat žalobce k prokázání skutečností, které jsou právně relevantní pro posouzení existence žalobcova nároku. Této své povinnosti žalovaný bezpochyby dostál.
- 50 K námitce, že z pouhé nekontaktnosti dodavatele a ze způsobu úhrady záloh (v hotovosti) nelze vyvodit skutečnost, že k tvrzenému plnění nedošlo, a že tedy v řízení nebylo postupováno v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů jednotlivě i ve vzájemné souvislosti, městský soud uvádí následující. Žalovaný, a shodně s ním městský soud, nespatřuje v samotném faktu, že dodavatel je v daňovém řízení nekontaktní, skutečnost, za kterou by měl být žalobce poškozen. Stejně tak městský soud nespatřuje nic závadného na skutečnosti, že účastníci obchodních vztahů realizují platby v hotovosti. Nicméně je třeba

poukázat na obtížnost při dokazování sporných plnění, když u žalobce současně absentují průkazné doklady, z nichž by bylo možné dovodit realizaci úhrady za konkrétní objednané plnění, přičemž žalobce podrobnosti ke konkrétním plněním ani na výzvu neuvedl. Žalobce měl plné právo zvolit si smluvního partnera a též formu plateb. Zároveň se na něho však též vztahuje povinnost prokázat v zákonem stanovených časových obdobích zpětně uskutečnění zdanitelných plnění, které zahrnul do daňového přiznání a nárokoval si za ně nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty. Pokud se tedy žalobce svým jednáním sám uvedl do důkazní nouze, neznamená to, že tvrzené skutečnosti je povinen místo žalobce vyšetřovací metodou zjistit žalovaný. Důkazní břemeno a následky jeho neunesení zůstává na žalobci jakožto daňovém subjektu; jak byl ostatně žalobce v průběhu daňového řízení žalovaným poučován.

- 51 K námitce, že žalovaný svévolně prováděl selekci důkazů, což je v příkrém rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů, městský soud uvádí, že tuto žalobní námitku shledává natolik nekonkrétní, že pro svoji nekonkrétnost nespĺňuje požadavky na její projednání ve smyslu ust. § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Proto k této námitce městský soud pouze obecně uvádí, že z napadeného rozhodnutí a ze spisového materiálu předloženého žalovaným vyplývá, že se žalovaný vypořádal s veškerými důkazy, a to zcela řádným způsobem. Všechny důkazy navržené žalobcem byly v řízení provedeny a řádně vyhodnoceny, stejně tak ostatní listinné důkazy získané v průběhu řízení byly žalovaným vyhodnoceny. Hodnocení bylo učiněno jednotlivě i v souladu s ostatními důkazy. Žádný důkaz nebyl upřednostněn před jiným, žádný nebyl opomenut. Tvrzení žalobce o selekci důkazů nemá oporu ve správním spisu. Městský soud tedy uzavírá, že z ničeho nevyplývá, že by žalovaný některé důkazy svévolně ze své úvahy vyloučil a přihlížel pouze k některým, které si sám zvolil.
- 52 K námitce, že žalovaný v odvolacím řízení nevedl řádné dokazování, tj. hodnocení důkazů zvlášť a ve vzájemné souvislosti v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, městský soud uvádí, že ani tato námitka nemá oporu ve správním spisu a je vyvrácena obsahem napadeného rozhodnutí, kde žalovaný listinné důkazy předložené žalobcem v průběhu odvolacího řízení popisuje a podrobně je hodnotí (viz body 36 až 40, dále pak zejm. body 44 až 46 napadeného rozhodnutí). Městský soud na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje a shrnuje, že žalovaný postupoval v souladu s požadavkem správného zjištění a stanovení daně (ust. § 1 odst. 2 daňového řádu) a přihlédl ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo (ust. § 8 odst. 1, část věty za středníkem daňového řádu). Městský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že zboží uvedené na fakturách nebylo možné ztotožnit se zbožím specifikovaným v kupní smlouvě, přičemž městský soud zdůrazňuje, že žalovaný obsah kupní smlouvy hodnotil včetně příloh, tj. včetně objednávkového listu a fotografií s kódem zboží. Městský soud v Praze opakuje, že žalobce se mylí, domnívá-li se, že žalovaný byl povinen z vlastní iniciativy využít všech dostupných možností, jak spolehlivě zjistit skutkový stav věci. S ohledem na rozložení důkazních břemen v daňovém řízení bylo pouze na žalobci, aby zajistil věrohodné důkazní prostředky odpovídající povaze zdanitelného plnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.12.2008, č.j. 9 Afs 210/2007-59), kterými bude v případě potřeby možné uskutečnění zdanitelných plnění prokázat.

- 53 K námitce, že žalovaný měl projednávaný případ posoudit prizmatem daňového podvodu, městský soud uvádí, že povinnost daňových orgánů prokazovat při dokazování u daně z přidané hodnoty vědomí daňového subjektu o účasti na daňovém podvodu se zásadně vztahuje na situace, kdy je tvrzeno přijetí zdanitelného plnění od deklarovaného dodavatele, avšak daňové orgány mají dodání zdanitelného plnění od uvedeného dodavatele za fakticky neuskutečněné. Jedná se o situace zcela odlišné od projednávaného případu, v němž o nedodání zdanitelného plnění nebylo sporu. Proto městský soud argumentaci žalobce považuje za nemístnou, a žalobní námitku za nedůvodnou.
- 54 Ze všech výše uvedených důvodů má soud za to, že žalovaný nepochybil, když zamítl odvolání žalobce proti platebnímu výměru, vydanému správcem daně, jímž byla žalobci vyměřena daňová povinnost na dani z přidané hodnoty za září 2013, a protože soud neshledal důvody, které by svědčily o nezákonnosti postupu žalovaného ve smyslu žalobcem uplatněných námitek, rozhodl o zamítnutí žaloby podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.
- 55 O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřisluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [redacted]. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. ledna 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: T. V.